

Venezuela: Kapitalizmus és Oszályharc

Forrás spanyolul:

<https://materialeslaemancipacion.espivblogs.net/2017/04/22/venezuela-capitalismo-y-lucha-de-clases/>

A következő három állásfoglalást 2013 és 2015 között publikálták harcostársaink. Annak ellenére, hogy azóta két év telt el, úgy véljük, tartalmuk nem veszítette el aktualitását. Sőt, ellenkezőleg, az általuk megvont mérleget meglehetősen jól igazolja az, ami újabban történik a Karib-tenger menti országban. Mint közismert, e blogon az általunk terjesztett anyagok mindig igyekeznek a jobboldali és baloldali média ideológiai keretein túlmutatni. Ha az általunk megélt valóság általában alátámaszt minket, a határainkon kívül történő események még inkább. Ugyanakkor értelmetlen lenne korlátozni magunkat a

kritika gerjesztésére, terjesztésére és megvitatására irányuló erőfeszítésben; az ezzel való felhagyásnak nincs létjogosultsága. A [kritikához] való hozzájárulásokat nem doktrínaként kell értelmezni, hanem olyan erőfeszítéseként, amelyek egy folyamat részei; egyszerű (ám szükséges) hozzájárulások ahhoz, hogy a radikális kritika által saját, önálló, és valóban forradalmi harci alternatívák jöjjenek létre. Nyilvánvaló, hogy a harc gyakorlati terén felmerülő összes kérdésre, a harc megszervezésével járó megszámlálhatatlan feladatra nem lehet biztos választ adni néhány sorban, mint ahogy nem lehet rövid távon, és főleg nem lehet az „azonnal” voluntarizmusával sikert elérni. Az utcán kudarcok sorozatának kell történnie ahhoz, hogy előreléphessünk. Az általunk érintett téma rövid előzetes felvázolásához a következőket látjuk szükségesnek hangsúlyozni és összefoglalni: a „jenki imperializmus vs. latin-amerikai szocialista demokrácia” hamis ellentétének vak elfogadása a szakadékba vezet, az ellenzék mellé állás pedig oda, hogy a dolgok ugyanúgy (vagy éppen rosszabbul) menjenek tovább, mint eddig. Ezért a „se chavizmus, se ellenzék” általunk használt jelszava nem egy hangzatos szlogen, hanem a burzsoázia minden frakciója által éveken át misztifikált és kifacsart valóság leleplezése.

Az úgynevezett bolivari forradalom egyáltalán nem mond ellent a kapitalizmusnak.

A „XXI. századi szocializmus”: reformizmus, mely folytatólagosan a demokratikus-burzsoá keretekbe illeszkedik, vagyis a gazdaság, az érték, az állam, a haladás és a fejlődés védelmezésének feladata jellemzi. Másrészt sem Chávez, sem Maduro nem fasiszta diktátor. Éppen ellenkezőleg: ugyanolyan demokraták, mint azok a kollégáik, akik a „politikai foglyok szabadon bocsátását” követelik Venezuelában (nyilvánvalóan kizárólag a MUD letartóztatott tagjaira gondolnak). Minden civil/jobboldali/demokrata, aki cinikusan és kétszínűen felháborodik a bolivari kormány által alkalmazott rendőri elnyomáson, saját országaikban szintűgy büntársként, feljelentőként, támogatóként, vagy egyenesen közvetlen részvevőként szerepel a rabló, fosztogató, kizsákmányoló olaj-, gáz-, és bányavállalatok ellen küzdő, elnyomott, kifosztott, kizsákmányolt proletariátus alávetésében és lemészárlásában. Történelmi feladatunk megkerülhetetlen állítása az, hogy az általunk vállalt forradalmi harc a tőke elpusztításáért folyik, és ugyanezzel a tartalommal kell harcolni minden nemzetállam ellen; nem fontos, milyen jelzöt aggatnak magukra, milyen ideológiát hirdetnek, vagy hogy ki vagy mi áll az élükön. Földig kell rombolni őket.

[Materiales]

A baloldali álarc lehull Maduróról

Chavez 14 és Maduro egy év kormányzása után Venezuela társadalmi és politikai helyzetéből nem következhetett más, mint amit a szemünk előtt látunk. Szükséges visszatekintenünk a történelemben ahhoz, hogy a jelenlegi társadalmi robbanást kontextusba helyezhessük.

Ezen egymást követő „szocialista” kormányok és a jelenlegi krízis jelensége csak úgy értelmezhető, ha tudjuk és kijelentjük, hogy a szocializmus, amiről beszélnek, minden kétséget kizáróan egy burzsoá szocializmus. Szociáldemokrácia tehát, mely „munkás” kormányokat állít fel, nemzeti szuverenitást követel, a nemzetgazdaságot védi, és úgy tesz, mintha azon osztály érdekében kormányozna, amelyet éppen eltapos. Így a bolivari forradalom az államosítással, a dollárból áramló hatalmas bevételekkel, egy kiterjedt bürokráciával, nacionalizmussal, populizmussal, a proletariátus számára a kenyér és a korbács politikájával alakul Venezuelában, a ma oly divatos XXI. századi szocializmus bástyájaként.

Az a tény, hogy a termelőeszközök állami tulajdonban vannak-e vagy sem, nem változtat meg semmit. A proletariátus számára teljesen lényegtelen, hogy egy egyéni tulajdonos, a nemzetállam, vagy egy multinacionális vállalat zsákmányolja-e ki. A tőke nem csak egyféleképp képes újratermelni magát: azt a módszert alkalmazza, amelyik az újratermelése és saját értékesülése szempontjából a legelőnyösebb.

Ezért az állami intervenció és a pseudo „szocializmus” logikájának alkalmazását csak azon alkalmakkor teszi, ha az profitábilisnak tűnik számára, ha az összeegyezteti az antagonisztikus osztályellentéteket, lehetővé téve számára a nemzetgazdaság fejlesztésének ürügyével saját fejlődését, növekedését és a lakosság felhasználását. A burzsoá „szocializmus” képmutató módon a „szocializmus egy országban” megvalósítására törekszik, amelyben a nemzeti (regionális, helyi) érdek nem más, mint a burzsoázia érdeke, azaz a proletariátus atomizálása.

Bármilyen formát is öltjön, minden állam imperialista. Minden államközi szövetség vagy konfliktus a nemzeti gazdaságok növekedésének következménye, vagyis burzsoá részérdekeket fejeznek ki, és soha nem a proletariátus érdekeit.

A venezuelai krízist mind Maduro, mind Chávez a Jenki puccskísérletekkel és összeesküvésekkel hozta összefüggésbe, és a jobboldallal és az „imperializmussal” szemben hirdettek harcot. Nicolás Maduro teljesen koherens módon ismétli folyamatosan beszédeiben, hogy „államcsínnyel” áll szemben, mely ugyanolyan formát fog ölteni, mint ami 2002 áprilisában történt Chávez alatt. A szocialista állam és az imperialista hatalom hamis dichotómiája, ha szemügyre vesszük a két állam közötti kereskedelmi egyezményeket, azonnal nyilvánvalóvá válik. A profit hajszolása, csakúgy, mint a nagy társadalmi felfordulások alatt a proletariátus elnyomására irányuló törekvés új utak keresését teszi szükségessé, hogy a [új] szövetségek és eszközök igazolhatóak legyenek. Ezt bizonyítják a chavizmus által alkalmazott eszközök az olajkitermelésben.

A 2002-es olajipari sztrájk után a Chavez-féle kormányzat igyekezett visszaszerezni az ország olajvállalatai feletti ellenőrzést. 2005-től kezdve egymást követték azok az akciók, amelyek célja a Faja Petrolífera del Orinoco megszerzése volt, ami a becslések szerint a Föld legnagyobb hidrokarbonát készleteivel rendelkezik. Már 2007-ben kihirdették az 5200. számú törvényt a Faja államosításáról. Több olajvállalat jött létre vegyes tulajdonban, melyekben az állam birtokolta a részvények többségét a PDVSA (Petróleos de Venezuela Sociedad Anónima) állami olaj és gázvállalaton keresztül, visszaszerezve így módon az ellenőrzést – és a jövedelem nagy részét – ezen vállalatok felett, melyek addig a nemzetközi tőke kezében voltak.

Az amerikai imperializmus elleni eltűzött és zilált sajtóhadjárat ellenére eme vegyes vállalatok létrehozásának egyik nagy támogatója a Chevron volt, mely az Ecuadorban okozott környezetpusztítással vált hírhedtté. A „XXI. századi szocializmus” védelmezői a kapitalizmus védelmezőikhez hasonlóan mindig képesek igazolni ezeket a tárgyalásokat, amelyek ha nem „stratégiai” fontosságúak, akkor egyszerűen „szükségesek”.

Venezuelában az olaj jelenti a bevétel döntő hányadát; nyersolajának fő célpontja az USA, illetve kisebb mértékben Európa, és néhány latin-amerikai ország. Az olajvállalatokkal kötött megállapodások olyan hangzatos jelszavak mögé vannak rejtve, mint az „olajszuverenitás” vagy a „társadalmi célú missziók”. Ez utóbbiak a bolivari nemzeti kormány kezdeményezései, és olyan eszközök összességét jelentik, amelyek az ország népi szektorainak a jólétére irányulnak; ama társadalmi és gazdasági krízis során tűntek fel, melynek csúcspontja a 2002 áprilisában végrehajtott puccskísérlet, az ugyanezen év decemberében kirobbant olajipari sztrájk, illetve a 2004. augusztusi visszahívási népszavazás volt. Ma, amikor nő a missziókra szánt költségvetés, a vegyes vállalatok elismertek és dicsőítettek, mert „erősítik az ország szociális biztonságát”. Hogy a helyzet romlását Venezuelának ennyi ideig sikerült megfékeznie, az azért történhetett, mert az olajsokk fegyvere fontos kereskedelmi és monetáris előnyt biztosított számára. De ez kevés ahhoz, hogy biztosítsa valutája stabilitását, és megakadályozza a tőke menekülését az országból. Ráadásul e tényezőkhöz hozzáadódik az, hogy – mára bizonyítottan – az olajjövedelem ezen elosztása inflációs veszélyt jelent. Az utóbbi négy hét folyamán Maduro kormánya lényegében napról napra új intézkedéseket jelentett be az infláció és a hiány megfékezésére. De az elégedetlenség, a kormány és az ellenzék szenvedélyes vitáin túl: az utcákon kelt életre.

Ha megrohad a gabona, elfogy a kenyér is

Most, amikor egész Latin-Amerikában a venezuelai infláció a legmagasabb, amikor a nyomor, a hiány és az éhség által sújtott tömegek az utcára vonultak, már nem lehet azt hinni, hogy a korábbi, népszerű eszközökkel kezelhető a helyzet. Nemrég Maduro hasonló eszközök mellett döntött azért, hogy szembeszálljon az általa „gazdasági háborúnak”, illetve „áruló csoportok gazdasági szabotázsának” nevezett szituációval. Azon eszközök mellett, amelyek az árak rögzítéséből kiindulva, az alapvető közszükségleti javak biztosításának céljával egy új támogatási rendszer felé mutatnak, ott vannak az ország devizapolitikájának átalakítását és egy új valutaátváltási mechanizmust is magukban foglaló eszközök is, amelyek a gazdaság megerősítése céljából szintúgy az államosítás és az intervenció felé mutatnak. De nem érnek és nem fognak érni semmit, mint ahogy az elszabadult hivatalos propaganda, a Maduro-párti felvonulások, az előrehozott ünnepélyek sem. Ideje tehát közelebbről szemügyre venni, hogy mi is történik a válság sújtotta venezuelai proletariátussal.

Február 4-én diáktüntetések robbantak ki, melyek kiváltó oka egy diáklány ellen elkövetett szexuális erőszak volt a tachira-i Nemzeti Kísérleti Egyetemen (Universidad Nacional Experimental del Táchira). Néhány nappal később, február 12-én egy caracasi diáktüntetés egy sor zavargást indított el az országban. A kiindulópont a diákok követelése volt a létbizonytalanság ellen, ami az állam beavatkozásával és 14 diák letartóztatásával ért véget. Az ezt követő, az ő szabadon bocsátásukat követelő tüntetések voltak azok, amelyek a gazdasági válsággal, az alapvető közszükségleti javak és szolgáltatások hiányával, valamint a kormány válságkezelő csomagjának bevezetésével összefüggésben felhalmozódott feszültség kirobbanásához vezettek. A tüntetések más városokra is áttértek, kiváltképp Méridára, Tachira-ra és Trujillóra, amiket ugyanúgy szétvert a Guardia Nacional Bolivariana (GNB) és a Servicio Bolivariano de Inteligencia Nacional (SEBIN), valamint a kormány által közvetve finanszírozott és közvetlenül irányított paramilitáris csoportok. Ebben a helyzetben az ellenzék egy része, így María Corina Machado és Leopoldo López pártjai hasznot kívántak húzni a helyzetből, és mozgósítani kezdtek, többek közt Maduro lemondását követelve, megpróbálva mederbe terelni a tiltakozásokat, legalizálva és politikussá téve azokat. A Demokratikus Kerekasztal pártjai a maguk részéről – melyek egy szociáldemokrata, progresszív keresztény, reformista, liberális stb. amalgámot képeznek Venezuela fő ellenzéki erejét alkotva – nyíltan a tiltakozások ellen fordultak, három napos szünetre szólítva fel. Ez azonban nem talált meghallgatásra, a tömegek az utcán maradtak, meghaladva így az egyik fél részérdekét és a másik passzivitását egyaránt, Venezuela nagy részére kiterjesztve a tömegtüntetéseket.

A tüntetések az ország számos pontjára kiterjedtek, és többnyire a közösségi hálókön szerveződtek. A mobilizálódást kiváltó okok és érvek területről-területre változtak. Caracas esetében főleg a középosztály és az egyetemisták játszották a főszerepet, és a követelések politikai jellegűek voltak, mint például Maduro lemondása, valamint a társadalmi-politikai modell átalakítása. Az ország belsejében népi szektorok is csatlakoztak a tüntetésekhez, olyan társadalmi követeléseknek adva hangot, mint az infláció, a hiány és az alapvető szolgáltatások akadozásának bírálata.

Néhány nap átmeneti nyugalma után március 22-én, szombaton újrakezdődtek a tüntetések és az összecsapások az ellenzéki és a kormánypárti erők között. A felvonulások és ellenfelvonulások e napi sorozata újra zavargásokba

fulladt, több letartóztatással és három halottal. A tiltakozás okai között szerepelt az egészségügy helyzete, a lakhatás, az alapvető közszükségleti javak hiánya, a létbizonytalanság.

Ugyanakkor e tiltakozási hullám a kimondott követeléseken és a sokszor korlátolt jelszavakon túl a gyakorlatban megnyilvánuló bírálatot jelentett, és az állam és a tőke szimbólumainak és intézményeinek az elpusztítására irányult. Megrohamozták a politikai pártok székházait, kormánypártiakét és ellenzékiekét egyaránt, megtámadták az állami intézményeket, és az állami erőszakszervezetek járőreit (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas, mely a legfőbb bűnüldöző szerv az országban). Betörték az állami tulajdonban levő Venetur hotelbe, és ostrom alá vették a közszolgálati tévét is (VTV). Táchirában többször megtámadták a Fundación de la Familia Tachirense székhelyét, Chacaóban a Reginális és Venezuelai Bank épületét, és Barquetisimétóban az állami telefontársaság (Compañía Anónima Nacional Teléfonos de Venezuela (CANTV)) székhelyét. E támadások közül egyik sem biztosított az ellen, hogy a tiltakozás a részleges reformok követelése felé terelődjön. De Venezuelában a proletariátus részéről a mobilizálódás, a "guarimbas" (városi barikádok), az ostromok és más zavargások, melyeknek tanúi lehetünk, amik több helyen és látszatra eltérő okokból zajlanak, ismételten jelzik a tőke, annak demokratikus álcájának, médiájának és erőszakszervezeteinek az embertelenségét. Még ha sokszor mulékonynak is bizonyulnak, a kizsákmányolás elleni harcok és érdekek összekapcsolódását foglalják magukban, mint a legemberibb választ a jelenlegi civilizációval szemben, mint gyakorlati kritikát a rend és képviselői ellen, ami a piaci szükségletekkel és a kapitalista társadalmi viszonyokkal szemben az emberi szükségleteknek az előtérbe helyezése felé mutat. És mint mindig, amikor elfogy a kenyér, marad a korbács. Az állam fegyveres erejével, börtönnel és kínzással védi megkérdőjelezhetetlen magántulajdonát. A GNB, a SEBIN és a paramilitáris csoportok elnyomása sikerrel felszámol több megmozdulást, miközben elszabadít másokat. A venezuelai állam kedvelt eszközei a tiltakozások és lázadások ellen – sok minden más mellett – a semmit tekintetbe nem vevő elnyomás, a letartóztatás, a kínzás, Tachira városának katonai ellenőrzés alá vonása, az illegális házkutatások; mindennek eredménye eddig a pillanatig 36 halott, közel 400 sebesült és 1600 letartóztatott. A Poder Popularról szóló üres szócséplés most mutatja meg igazi arcát; és itt a pillanata annak, hogy ahhoz ragaszkodjunk, ami ezekben a lázadásokban spontán és tovább mutat a kimondott jelszavaknál, amik szakítanak a hétköznappal. És talán tökéletlen és részleges formában, de annak az osztálynak az önkifejezését jelentik, mely belefáradt abba, hogy eltaposva éljen és haljon, emberi mivoltától megfosztva. Azok az eltérő formák, amelyekben mindez megnyilvánul a különböző államokban, csak a mi proletár létünk eltérő arcai. Ennek megértése annak a megértését jelenti, hogy ugyanannak a részei vagyunk, ugyanolyan nyomorúságos létfeltételekben osztozunk, és bennünk rejlik az a lehetőség, hogy véget vessünk ennek.

«Ha a XXI. század szocializmusa csak a demokráciát, a piacot és a nacionalizmust kívánja megerősíteni, fel kell tenni a kérdést, hogy miért gondolják forradalomnak, ha csak azokat az undorító jelenségeket erősíti meg, melyeket nap mint nap megélünk. Akár Correa az "állampolgárok forradalmával", akár Chávez az ő bolivari forradalmával nem bizonyít mást, mint hogy a kapitalizmus kedves és populáris arcot is ölthet, de nem változtat halálos lényegén.»

La Oveja Negra N°15

Venezuela: válság, tüntetések, burzsoáközi harc és imperialista háborús veszély

– Venezuela válságban van, mivel a kapitalizmus van válságban; jobban kifejezve, a kapitalizmus világválsága fejeződik ki Venezuelában a maga meztelen, nyers és elképesztően nyílt formájában, nem csak gazdaságilag, hanem politikailag, társadalmilag, ideológiailag és a közeljövőben lehetséges, hogy geopolitikai és katonai téren is.

– Venezuela jelenlegi helyzete a „XXI. századi szocializmus” kormányainak kudarcát bizonyítja a kapitalizmus „siker” válságkezelésében. Ami történik az az, hogy a tőke és válsága irányíthatatlan. A tőke az, amelyik irányítja a társadalmat, és végső soron az államot, nem pedig fordítva. Az ellenkezőjében való hit illúzió, a megvalósítására való törekvés pedig reformizmus.

– A Venezuelai Szocialista Egységpárt (Partido Socialista Unificado de Venezuela-PSUV) kormánya jó kapitalistaként a proletariátusra hárítja a terheket, amik a következőkben nyilvánulnak meg: hiány, infláció, alulfoglalkoztatottság, munkanélküliség és elszegényedés. Vagyis a megszorításban és a nyomorban. Logikus következtetésként adódnak a létfenntartás anyagi feltételei elleni új utcai tüntetések, mint az idei év februárjában – márciusában történtek – és természetesen mint a tavaly februáriak. A kormány, szerepével összhangban, nem tehetett mást, mint hogy az erőszak mellett döntött: a „kivételes” elnyomó törvényeket elfogadta a Kongresszus (008610-es döntés, mely felhatalmazza a rendőrséget a tüntetések fegyverhasználatával való feloszlására), melynek következményeként több fiatal is életét vesztette a rendőrök által, stb. Annak ellenére, hogy ezt azzal igazolják, hogy a „felforgató puccsista, jenkikkel összeesküdő jobboldal” ellen történik, és hogy még „sajnálják is ezen diákok halálát”, egyértelmű, hogy Maduro kormányában – akárcsak bármely baloldali kormányban – semmi forradalmiság nincsen. (Újabban azt is hozzátehetjük, hogy Rouseff és Correa ugyanezt teszi saját országában.)

– Habár osztályunk tüntetései a tavalyi év folyamán a tőkével és az állammal szemben közvetlen akciók révén anyagi követelésekkel léptek fel (fosztogatás, barikádok, zavargások, pártszékházak megtámadása) és idén újra visszatért az utcára a hiány és a „rendszer ellen” tüntetni; habár az a nyomor és elnyomás, amelyet elszenved, megrengeti a „chavizmust” és „társadalmi misszióit”, a probléma az, hogy a venezuelai proletariátus –a világ más részeihez hasonlóan – még mindig gyenge. Nem sikerült újjászerveznie magát és nem sikerült autonóm és hatékony módon fellépnie, saját követelésekkel és saját szerveződésekkel, valódi társadalmi erőként, mint a tagadás osztálya. De pontosan azon nehéz feltételek miatt, amelyek között ma osztályunk sínylődik, nem szabad elvetni egy mind a kormány, mind az ellenzék számára ellenőrizhetetlen proletár düh kitörésének, egy radikalizálódó venezuelai proletariátus felemelkedésének a lehetőségét. Végső soron proletárként minden emberi szükségletünk, amiket a magántulajdon és a pénz megtagad, teljes materiális ellentmondásban áll a tőke felhalmozásának és igazgatásának szükségleteivel; olyannyira, hogy ez a látens, strukturális ellentmondás, előbb vagy utóbb ki fog törni a burzsoázia és a proletariátus között. Mindenekelőtt ha krízishelyzet van, mivel ez képes lendületet adni a proletariátus tőke és állam ellen vívott harcának.

– A szegényebb diákoktól a munkanélkülieken keresztül az utca hivatalosan nem is létező alulfoglalkoztatottjaiig terjed azok sora, akik Venezuelában – meg Latin-Amerika szerte – nyomorban tengődnek, és a külvárosok és gettók lakóit jelentik. Aztán ott vannak még a vidék „bennszülött” és paraszt proletárjai, akik már nem egyszer szembesültek a „XXI. századi szocializmus” rendfenntartó erői támogatott olaj-, bányá-, és szénvállalatokkal. És ne feledkezzünk meg a munkásosztály különböző rétegeiről, akik elbocsátások, szolgáltatások, fizetés stb. miatt

küzdenek. Ők alkotják, mindannyian a harcoló proletariátust; és az utcán való jelenlétük a lázadásra való hajlandóság jele.

Következésképp teljesen értelmetlen a tüntetéseket egy egységes amalgámként általánosítani, ami a Demokratikus Egység kerekasztal-célkitűzéseinek engedelmessé válik. A „fasiszta ellenzék” vagy az „imperialista ügynökök” csak néhány mottó azok közül, amelyeket napi szinten látunk az avas baloldali sajtóban, hogy megbélyegezze azokat, akik a nyomorúságos életkörülményeik ellen harcolnak... Egyszer és mindenkorra le kell számolni ezekkel a leegyszerűsítő következtetésekkel, amelyek csak az antikolonializmus zászlaját lengető progresszív reformizmus bármilyen valószínűségét jelentik.

– Azt mondtuk, hogy egy venezuelai proletárfelkelés egy lehetőség, nem pedig elkerülhetetlenül bekövetkező „szükségesség”; mert utóbbi kijelentés mechanisztikus lenne, és hamis várakozásokat ébresztene. Valamint abszurditás és felelőtlenség lenne nem figyelmeztetni arra, hogy mind a kormány, mind a jobboldali ellenzék képes arra – ahogy mindig – hogy halásson a zavarosban, vagy hogy mederbe terelje a mozgalmat azért, hogy demobilizálja. Maduro kormánya azért, mert már most ténylegesen kihasználja az USA Venezuela elleni fenyegetését, hogy még jobban meg tudja erősíteni az államapparátusát, és hogy leplezze, vagy másodrendűvé tegye válságát és a belül zajló osztályharcot „patriotizmusról”, „szuverenitásról”, „antiimperialista szolidaritásról” és a „nemzetgazdaságért” hozandó áldozatokról beszélve. A venezuelai jobboldal pedig (az Úgynevezett Mesa de Unidad Democrática (MUD), Demokratikus Egység Kerekasztala által képviselve) azért, mert nyíltan támogatja az amerikai imperializmust, és mert invázió esetén ő kerülne hatalomra. Ezt a regionális és általános politikatörténet bizonyítja; nem szabad sem a jobb- sem a baloldalnak bedőlni. Tisztáznunk kell, hogy a proletariátus autonómiája és a fennállóval való szakítása, amit Venezuelában szükségesnek tartunk, nem csak Maduro baloldali kormányán és az elaggott, reakciós bolivari burzsoáziáján való *kívül* és a velük való *szemben* állás. És nem csak a tőke és az állam valamely megjelenési formáján való *kívül* és a vele való *szemben* állás. Hanem általában tőke és államellenesség. Mindez ebben a konkrét esetben a kormány és az ellenzék között zajló interburzsoá politikai harcban való nem-részvételt jelenti, illetve foglalja magában; de nem a játékból való kimaradást, hanem annak ellenkezőjét: meghaladását, széttröszölését. Vagyis az osztályharchoz való folyamodást jelenti, a proletariátus saját harci szervezetei által kiharcolva saját követeléseit: a tőkén túli emberi szükségletek megvédését, bevezetését és általánossá tételét. Ami a proletariátus részéről felkeléshez kell, hogy vezessen, és aztán a társadalmi, teljes forradalom szükségességéhez. Nem pedig egy politikai, részleges és burzsoá forradalomhoz (ahol a jobboldal kaparintaná újra a kezébe a hatalmat, vagy a baloldal tartaná meg); és pláne nem annak egyik lehetséges kifizetéséhez, egy imperialista háborúhoz, ahol a proletariátus szolgálna ágyúütőként (ha az USA megtámadná Venezuelát). Egy aktív és militáns forradalmár kisebbség létrejötte és megerősödése Venezuelában – amiről még nincsenek igazi, megbízható jelek – kellene, hogy legyen a pillanat fő feladata. Vagy a proletariátus Venezuelában – beleértve radikális kisebbségét – csak akkor szálljon szembe és harcoljon az osztályellenséggel, amikor már ezrével pusztul a háborúban a határokon és az utcákon, immár nem csak az éhségtől, hanem mindkét állam fegyvereitől? A végső szó az osztályharcé lesz.

– Minden szocialista, nacionalista és antiimperialista kormány, ami csak létezett napjainkig, kapitalista volt és lesz: a „bolivari forradalom” érintetlenül hagyta a kapitalista rendszer alapjait, a nemzetállamot, a magántulajdont, a bel- és külkereskedelmet; a baloldali és progresszív kormányok csak formában különböznek jobboldali és imperialista riválisaiktól, de tartalommal nem. Harcaik, a háborúkat is beleértve inherensek, elkerülhetetlenek és szükségesek ahhoz, hogy ez a rendszer, a kapitalizmus működjön és túléljen: a kapitalizmus nem létezhet verseny és háború nélkül; továbbá nem létezett még olyan nemzeti függetlenségért vagy nemzeti felszabadításért vívott háború sem, amely egyszersmind ne képezte volna részét valamilyen imperializmuson belüli harcnak. De ezek a kapitalizmuson belüli küzdelmek csak addig tölthetnek be központi szerepet, ameddig az erős és öntudatos proletariátus színre nem lép, hogy leszámoljon a fennálló renddel. Mert akkor a két, jelenleg egymással szemben álló burzsoá tábor minden látszatot félredobva egyetlen párttá – a rend, a reakció és a demokrácia pártjává – egyesülne osztályunk ellen; mert előbb szövetkeznek, minthogy lássák megrendülni azt a rendszert, mely hatalmukat és uralmukat biztosítja.

– A helyzet még katasztrófálisabbá válna, ha Kína és Oroszország úgy döntene, hogy akár katonailag is Venezuela mellé állnának; persze nem „ideológiai vonzalomból”, vagy „antiimperializmusból”, hanem, mert mindkét felemelkedő keleti hatalomnak fontos gazdasági és geostratégiai érdekei fűződnek mind ehhez az országhoz, mind általában Latin-Amerikához. Az USA teret és hatalmat veszített az utóbbi időben, és megint kezd örök „hátsó udvarára” tekinteni, amit jokerként használ hanyatló, egypólusú szupremációs politikájához. Vagyis akkor nem csak az olaj és a területi ellenőrzés, hanem a világhegemónia egy szelete is konfrontációs alapot jelentene. Líbia, Irak,

és/vagy Ukrajna Venezuelában? Bárhogya is lesz, Dél-Amerikában már szólnak az imperialista háború harci dobjai, jobban mondva a venezuelai állam elleni amerikai katonai invázióéi.

– Az „emberi jogok megsértése” e baloldali kormány részéről... [Ennek felemlgetése] képmutatás! Mintha semmilyen állam nem használná erőszak szervezetét! Ez valószínűleg nem más, mint ürügy a „szabadság hiánya Venezuelában” című diskurzus kibontakoztatására. Az USA hasonló ürügyeket alkalmazott néhány éve Líbia és Irak (és jelenleg Szíria) esetében és ugyanezt tette több huszadik századi háború előestéjén. Ez nem a „demokrácia hiányáról” szól, mivel a demokrácia mindenhol ugyanaz: elnyomatás, bebörtönözés, kínzás, gyilkosság; mert a demokrácia valójában nem más, mint a tőke proletariátus feletti „törvényes és legitim” diktatúrája. Emlékezzünk rá, hogy az USA már több háborút is megvívott a bolygó perifériáin vagy nem-nyugati régióiban ugyanezzel az ürüggyel. Tehát az olajért tenné? Világos, hogy igen, figyelembe véve a Venezuela által birtokolt hatalmas olajtartalékokat, valamint a Chevron és a boliburzoázia, a bolivári burzoázia közötti hatalmas olajbizniszeket, amelyek célja a régió olajpiacának monopolizálása (ahogy Marx mondta, a verseny és a monopólium nem antagonistikus, hanem egymást kiegészítő jelenségek, ugyanannak az éremnek a két oldala. És ahogy a burzoák és közgazdászai szokták mondani: „az üzletben nincs barátság”).

Ez még alapvetőbb, ha azt is figyelembe vesszük, hogy az olaj energia, és az energia a gazdaság vére, vagyis egyrészt önmagában véve is nyereséges, valamint biztonsági szelep is lehet a jelenlegi kapitalista krízis kivédéséhez. Ami a jelenlegi „olajválságnak” és az általa okozott katasztrófáknak és konfliktusoknak köszönhetően a jövőben kétségkívül „költségesebben” és katasztrófalibban jönne ki a [kapitalizmus] számára. Ezzel együtt a régióban zajló drámának és nemzetközi feszültségnek egyelőre nem az olaj az alapvető oka.

– Az amerikai burzoázia és a Pentagon nem ostoba, és nem is arról van szó, hogy ölbetett kézzel ülne. Ha sem egy baloldali, sem egy ellenzéki (jobboldali) kormány nem képes kezelni a „hátsó udvarának” egy jelentős darabján zajló kapitalista krízist, akkor fennáll a „veszélye” annak, hogy ebben az országban a proletariátus – ez a „szellem”, melyet a burzoázia annyira retteg – kikerülve az ellenőrzés alól újra, robbanásszerűen feltűnik, egy valós, önálló és féktelen erőként. Talán egy potenciális „éhséglázadás a venezuelai állam ellen? Egy hasonló fenyegetéssel szemben az USA nem adhatja fel világcsendőr szerepét: innen vezethető le a venezuelai fegyveres intervenció egyik szükséglete. És talán nem várja meg, míg ez a potenciális felkelés valósággá válik, hanem előzetes lépéseivel „megelőzi”. Következésképp az imperialista háború – mint mindig – azért jön létre, hogy minden forradalmi kísérletet eltaposson, és helyreállítsa a burzoázia hatalmát. A háború mindig a proletariátus elleni háború. Ebben az egyedi esetben a valódi, alapvető ellentmondás, az osztályellentét, valamint minden radikális forradalmi kísérlet „semlegesítéséről” van szó.

De nem csak a kezelhetetlenné lett venezuelai proletariátus vezetne az USA Venezuela elleni imperialista háborújához. Hanem az is, hogy a „saját portáján” is gondjai vannak: az utóbbi évek folyamán kirobbant tiltakozó mozgalmak és felfordulások Fergusonban, Baltimore-ban, Oaklandben és Charlotte-ban. Vagyis az USA belekezdhet a háborúba azért is, hogy megerősödjön és megnyerje a saját területén vívott háborút a proletariátus ellen: például besorozva a hadseregbe a fiatal proletárokat – feketéket, latinokat, fehéreket – hogy más országokban öljenek és haljanak meg, és így eltüntesse a saját utcáiról a „csavargókat” és „vandálokat”. Ami paradox módon bumeráנגgá válhat, és már van is néhány erre mutató jel és bizonyíték. Ez egy másik tény, mely igazolja az USA és Venezuela közötti kapcsolat fontosságát; mint ahogy a két ország belső helyzete is, már abban az értelemben, hogy megmutatja az osztályharc és az imperialista háború közötti konkrét történelmi dialektikát.

Ugyanezen okból az egyetlen tényező, mely világszerte megállíthatja és visszafordíthatja az USA által vezetett imperialista háborút, nem csak a – valós vagy potenciális – háborús országok, hanem minden ország és régió proletariátusa, mindenféle „színben” és minden fajtában”, egységes és történelmi világméretű erőként való fellépése az egyetlen ellenség, a világ tőke-állam ellen. Az egyetlen mód a háború és a tőke gyökeres felszámolására a világförroaldalom. De ehhez elsősorban az szükséges, hogy osztályunk annak fogja fel magát, ami, vagyis mint proletariátus, mint a tőkével antagonistikus osztály; hogy meghaladja belső széttagoltságát (nemzeti, faji, nemi, ideológiai stb.) melyet a tőke alakított ki; hogy helyreállítsa történelmi programját és harcoljon annak megvalósításáért; hogy saját céljaiért saját szervezeteivel és saját osztályának harci módszereivel küzdjön; hogy elfogadja azt, hogy nincs hazája, és a proletár internacionalizmus alapján álljon, harcolva mind a „saját” burzoáziájá és nemzetállama ellen, ahogy minden nacionalizmus és regionalizmus ellen (melyek annyira meggyökeresedett ideológia és tudati ballasztok Latin-Amerikában); hogy az imperialista háborúval a forradalmi defetizmust állítsa szembe, és azt forradalmi és világméretű osztályharccá alakítsa. Szükséges a forradalmi szubjektum. De ez csak az osztályharc során születhet meg, és ahogy a történelem mutatja, számos vereség árán. Hány vereség kell még testvéreink, világ proletárjai?

Lehet, hogy előreszaladtunk az eseményekkel, de ha ez, vagyis az USA Venezuela elleni inváziója nem is történik meg, ugyanúgy kiáltanánk és fogjuk kiáltani, mert napjainkban – mint mindig – bárhová is nézünk, háborúban állunk. A tőke és az állama mindig is folyamatos háborúban volt, van és lesz az osztályunk ellen, azért hogy kizsákmányolva, uralva, megosztva, gyengeségben tartson minket, osztályként felszámolva és szétzúzva. Ahhoz hogy megvédjük magunkat és visszaszerezzük életünket, ideje, hogy mi proletárok, mindeztéve, az osztályháborúhoz folyamodjunk. Mindenhol a végsőkéig...

Venezuela és a világ proletárjai:

**Se kormány, se ellenzék, se invázió!
Semmilyen áldozat semmilyen nemzetért!**

**Az interkapitalista és burzsoá háború ellen: autonóm, antikapitalista, államellenes és internacionalista
osztályharc!**

Proletár világforradalom vagy halál!

Proletarios Revolucionarios*

** (A szöveg néhány bekezdését enyhén módosítottuk, hogy könnyedebben lehessen olvasni, anélkül, hogy a legkisebb mértékben is megváltoztattuk volna a tartalmát és a benne kifejtetteket, mivel azokkal teljesen egyetértünk- a materialeslaemancipacion.espivblogs.net megjegyzése)*

PODER POPULAR és a XXI.századi szocializmus: a szociáldemokrácia új

A nagy hangon reklámozott „XXI. század szocializmusa” nem más, mint a XX. század népfrentja. A régi szociáldemokrata kotyvalék újra a proletariátus asztalára került, hogy lelkesítsen és harcot hirdessen a jobboldal ellen, a neoliberalizmus ellen, az imperializmus ellen, a fasiszták ellen, a jenkik ellen, vagy bárki ellen, akit a soron következő szociális fórumon, vagy ellenfórumon, vagy kulturális találkozón ellenségként jelölnek meg. Így igyekeznek megakadályozni az osztályellenségünkkel, a világ burzsoáziájával való közvetlen harcot, mely mindenhol, akár jobboldali, akár baloldali, mindig a tőke képviselője.

Ezért van az, hogy napjainkban, különösen Latin-Amerikában, a progresszív kormányok eltorzítják a burzsoázia képét, egyes szektorait felnagyítva, másokat kihajítva.

Az időt és a távolságot leszámítva ugyanarról a stratégiáról van szó, ami mindenekelőtt az Ibériai-félszigeten a proletariátus legharciasabb elemeit likvidálta a múlt század 30-as éveiben, és aminek megkoronázása a proletárok lemészárlása volt az úgynevezett második világháborúban. Az olyan pseudo-ellentétek teremtése, mint a fasiszmus-antifasiszmus, a világ burzsoáziájának céljait szolgálták és semmi újdonságot nem hordoznak magukban; az uralkodó osztály egyes csoportjai ellen hirdetett harc az osztályellentétek elkerülését szolgálja. Azok, akik a nemzeti burzsoázia, az antiimperializmus, az ipari burzsoázia támogatására szólítanak fel bennünket a vidék elmaradottságát javítandó, ugyanazok, akik más alkalmakkor ugyanezek ellen hívnak minket harcba. Stratégiának, vagy politikának hívják; ez nem más, mint a tőke fejlődési folyamata, ők pedig ennek az ügynökei. A kapitalista rend, annak békéjének és háborújának a fenntartása ezen a zavarodottságon, vaktában csapkodáson alapul: a proletariátusnak forradalmi

mezbe öltöztetett burzsoá projektek mellé való becsatornázásán. A felhívás az úgynevezett Poder Popular megteremtésére egyike ezeknek. Habár az úgynevezett Poder Popular nem minden támogatója egyszerre a XXI. század szocializmusának a híve, és még nagy viták is vannak közöttük, a két koncepció egy tőről fakad. Itt most nem merülünk bele ezekbe a terminológiai és politikai harcokba, csak az alapvető jellegzetességeiket vázoljuk fel. A saját magukat kommunistának, anarchistáknak vagy akár chavistáknak nevezők részéről a felhívás a Poder Popular megteremtésére nagy vonalakban egy osztályokon átívelő, definiálhatatlan jellegű populizmus erőltetése – azért meghatározhatatlan, mivel a célja a lehető legtöbb társadalmi réteg bevonása – mely olyan ügyeskedésekhez folyomodik, mint amikor a „popular” és a „poder” kifejezés jelentését hajlíztatja, olyan fogalmakkal azonosítva azt, mint ellenhatalom, kettős hatalom, az intézményi hatalom elfoglalása, intézményi téren kívüli harc, a kormány kritikus támogatása, stb. A Poder Popular jelentheti a politikai hatalom elvitátását a nép részéről, vagy olyan népi szervezetek erősödését, melyek reformokért küzdenek, míg eléggé meg nem erősödnek ahhoz, hogy elinduljanak a választásokon. Jelentheti népi iskolák megteremtését, szövetkezetekét, az öngazgatás bevezetését az egészségügy, a kommunikáció, a közellátás területén, stb., és amelyeket az esetek többségében maga az állam igyekszik előremozdítani, melynek befolyása alól még a legradikálisabb formák sem törhetnek ki, amik látszatra függetlenek, és ahelyett hogy felforgatnák az állam rendjét, annak fenntartását szolgálják, és ebben az értelemben ők is az állam alkotóelemei. Venezuelában még a minisztériumok elnevezéséhez is hozzábiggyesztették a „de Poder Popular” jelzőt, és amikor Chavez meghalt, a burzsoáktól a kritikus támogató libertáriusokig siratták. De a chavizmus és annak burzsoá ellenzéke csak a kapitalizmus két alternatív működési formája, melyek célja a tőke működésének biztosítása. Nem fontos számunkra pontosan meghatározni az elképzeléseiket. Elég az, hogy a társadalmi forradalmat, mint totális szakítást tagadják: osztályunkat, jelenlegi gyengeségeit kihasználva átváltoztatják vagy beolvasztják politikai reformok által, amelyek során az intézmények és funkcióik elkezdnek „népiek” lenni; s tagadva így a forradalom proletár jellegét, tagadják azt is, hogy a burzsoázia az, amelyik a kezében tartja a hatalmat. De ennek elpusztításáról, a teljes forradalomról, és annak megértéséről legyen szó, hogy a forradalmat nem elvont eszmék, hanem szükségleteink és emberi vágyaink teszik szükségessé; a forradalom nem amorf, fokozatos követelések halmaza, amelyek egymástól elszigetelt politikai, gazdasági, kulturális, ökológiai, nemi közvetlen és történelmi reformokból áll.

Az utóbbi tendenciák reformizmusát jelzi, hogy sokszor már nem is forradalomról, hanem társadalmi változásról és egyéb változtatásokról beszélnek. Ebből a mindent szétválasztó reformizmusból származik a „változás új alanyainak” feltalálása, amelyek egyik vagy másik „népi réteget” jelentik, akadémikusok és politikusok által meghatározott szociológiai osztályozás alapján, amelyek mindig arra szolgálnak, hogy megosszák a proletariátust, alávessék a burzsoáziának és fenntartsák a kizsákmányolását. Belsőültekről, diákokról, nőkről, munkanélküliekről, prekariátusról, szakemberekről, középosztályról, értelmiségiekről, népről beszélnek. Vagyis állampolgárokról; és ha ezekben keresik a változás alanyát, az azért van, mert semmin nem akarnak változtatni, proletárforradalmat pedig főleg nem akarnak. Ellenkezőleg, a proletariátust és annak programját akarják szétverni, érintetlenül fenntartva az államot, a demokráciát, a jogait, a bérmunkát és a magántulajdont.

Azon kevesek közülük, akik munkásosztályról vagy kizsákmányolt osztályról mernek beszélni, apologetikus módon teszik, hogy megvédjék a bérmunka rendszerét, és az osztályt úgy fogják fel, mint ezen alanyok vagy népi csoportok összességét, amelyeket egyik vagy másik politikai projekt mögött kell tömöríteni, amik egyes részérdekekre adnak választ. Újra: mindez nem más, mint a forradalomnak, mint reformok pusztá halmazának szociáldemokrata fogalma.

Ahol e projektek burzsoá jellege a legegységesebbé válik az az, amikor a proletariátust becsatornázzák a latinamerikanizmus eszméjébe, ami a helyi nacionalizmusok összességét jelenti, és ami nem más, mint egy adott burzsoá csoport védelme egy csoport állam által. Bármilyen gyenge is legyen a gazdasága, vagy elmaradott az ipara, minden állam imperialista. A tőke harcaiban, például a piacon, mindig csak imperialista burzsoá érdekek vesznek részt, proletár érdekek soha. Az első, második, harmadik világ, vagy a fejlett és fejlődő országok ideológiai szétválasztása szembefordítja egymással a proletárokat, zavart kelt, és elpusztítja a forradalmi célokat. A forradalom szakaszos felfogása, amiről Latin-Amerikában beszélnek nekünk, arról szól, hogy először a demokratikus-burzsoá feladatokat kell elvégezni a nemzetgazdaság és a demokrácia fejlesztésével. Más esetben a nemzeti felszabadulásról van szó; de ezt sem fegyverrel, hanem urnákkal, szavazással kell végrehajtani.

Ezen tendenciák kritikája ugyanolyan régi, mint a forradalom-ellenforradalom harca. Noha újnak mutatja be magát, a XXI. századi szocializmus nem más, mint a régi reformizmus új arcot öltve, mely a „forradalom” nevében cselekszik, ám tagadja a forradalom szükségességét. De a reform mindig és mindenkor az ellenség, a kizsákmányoló, és az elnyomók fegyvere az emberi szükségletekkel szemben. S a forradalmat és ama szükségletek kielégítését nem lehet általánossá, lényegivé tenni a kizsákmányoláson, a tőke érdekében hozott áldozaton, az élet brutális tagadásán alapuló társadalom reformálásával. Hanem csak annak erőszakos megsemmisítésével.

Azon reformok és konstrukciók, amelyeket a Poder Popular javasol, nem egyszerűen tökéletlenek vagy félbemaradtak, hanem teljesen más irányba mutatnak! A burzsoázia azon politikájának részét képezik, amely a proletariátus becsatornázására, a proletariátus forradalmi erejének tagadására és a tőke számára való termelőerővé változtatására törekszik.

A nemzeti gazdaság bármilyen védelme, akár szocialistára festett, akár nem, a saját kizsákmányolásunk védelmezése.

A burzsoá vezetéssel szembeni alternatívaként a proletárharcok megszervezését és centralizálását állítjuk szembe.

A kapitalista katasztrófával szemben egyetlen lehetőség van a túlélésre: a bérmunka és az áru forradalmi megsemmisítése.

Proletarios Internacionalistas

Forrás magyarul:

<http://www.reszeghajo.eoldal.hu/cikkek/reszeg-hajo---ujzag-a-meghaladva-tagadasert-a-kommunizmusert/reszeg-hajo-7.-szam--ujzag-a-meghaladva-tagadasert--a-kommunizmusert/venezuela--kapitalizmus-es-osztalyharc.html>